

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

 WARSZAWA.

№ 5.

 16 czerwca 1919.

TREŚĆ.

	<i>Str.</i>
1. Dekret w sprawie uregulowania produkcji spirytusu (Dz. Pr. № 11/19, poz. 130)	160
2. Ustawa, z dn. 10 maja 1919, o ustaleniu i oszacowaniu świadczeń i strat wojennych (Dz. Pr. № 41/19, poz. 298).	160
3. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie skrócenia czasu urzędowania w sądach i prokuraturach b. zaboru austriackiego.	165
4. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie statystyki przestępczości i ewidencji osób skazanych	165
5. Okólnik № 162 w przedmiocie szybkiego prowadzenia spraw karnych o przestępstwa przeciwko Państwu	173
6. Okólnik № 163 w przedmiocie wypłacania wynagrodzenia ławnikom sprawującym zastępczo urząd sędziego w sądzie pokoju	173
7. Okólnik № 164 w przedmiocie składania wykazów kar.	174
8. Ruch służbowy	176

DEKRET

w sprawie uregulowania produkcji spirytusu.

Na wniosek Rady Ministrów stanowią co następuje:

Art. 1. Wszelkie zezwolenia, wydane dotychczas na pędzenie okowity lub spirytusu, tracą swą moc obowiązującą. Zezwolenia na uruchomienie gorzelni wydaje Ministerstwo Skarbu ze zgodą Ministerstwa Apropowizacji.

Art. 2. Właściciele gorzelni wzgl. urzędzeń gorzelnianych lub ich dzierżawcy, w których był potajemnie pędzony spirytus, podlegają karze ciężkiego więzienia od roku do lat 5 łącznie z karą pieniężną od 5.000 mk. do 100.000 mk.

Całe urządzenie gorzelniane oraz zapasy spirytusu i surowców ulegają konfiskacie na rzecz Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; wykonanie go polecam Ministrowi Skarbu.

Dan w Warszawie, dnia 30 stycznia 1919 r.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Skarbu:

Dr. English

(Dz. Praw № 11 z d. 4 lutego 1919 r., pozycja 130).

U S T A W A

z dnia 10 maja 1919 r.

o ustaleniu i oszacowaniu świadczeń i strat wojennych.

Art. 1. Nie przesądzając ewentualnego wynagrodzenia strat wojennych przez państwo, wprowadza się państwowe ustalenie i oszacowanie tych strat.

Art. 2. Państwowemu ustaleniu i oszacowaniu podlegają: straty, spowodowane bezpośrednio przez wypadki wojenne w Polsce, w majątku obywateli Państwa Polskiego, należącym do osób fizycznych i prawnych.

Art. 3. W zakres tych strat wchodzi: wszelkie pozbawienie nieruchomości lub ruchomości przez rabunek, zniszczenie lub uszkodzenie, rekwizycje, świadczenia osobiste, sprzedaż przymusowa, daniny przymusowe, nieuzasadnione grzywny, wywiezione lub zabrane papiery wartościowe,

wkłady bankowe, wkłady kas oszczędnościowych, oraz gotowizna, kontrybucje i konfiskaty, zarządzane w okresie wojennym przez wojska lub władze cywilne, a nadto przymusowe pozbawienie używalności nieruchomości lub ruchomości wskutek zarządzenia władz wojskowych i cywilnych, obcych lub polskich, dokonanych w celach kwaterunku, ewakuacji i innych, oraz szkody wynikłe z przymusowego zarządu oraz z przymusowych eksploatacji i umów.

Art. 4. Koszty ustalenia i oszacowania strat wojennych ponosi Skarb Państwa, z wyjątkiem kosztów spowodowanych nieuzasadnionym żądaniem poszkodowanego.

Podania i dokumenty w tych sprawach wolne są od opłat stempli i opłat skarbowych.

Art. 5. Ustalenie i oszacowanie strat wojennych przeprowadzać będą specjalne komisje, urzędujące w dwóch instancjach, jako Komisje Szacunkowe Miejskowe i Komisje Szacunkowe Główne.

Art. 6. Komisje Szacunkowe Miejskowe i Komisje Szacunkowe Główne utworzone będą przez Główny Urząd Likwidacyjny, w porozumieniu z właściwymi Ministerstwami, w tych miejscowościach, których spis ułożony zostanie przez Główny Urząd Likwidacyjny, z oznaczeniem siedziby urzędowania tychże Komisji oraz obszaru, na który ma się rozciągać działalność każdej poszczegółnej Komisji.

Art. 7. Każda strata może być szacowana tylko przez tę Komisję Szacunkową Miejskową, w której okręgu owa strata nastąpiła.

Art. 8. Materiały szacunkowe, zebrane przed wydaniem niniejszej ustawy przez instytucje społeczne i organy urzędownie upoważnione do ustalania i szacowania strat wojennych, oddane zostaną Komisjom Szacunkowym Głównym, które bądź zatwierdzają je, bądź poprawiają, bądź odsyłają do ponownego oszacowania przez Komisje Szacunkowe Miejskowe.

Art. 9. Każda Komisja Szacunkowa Miejskowa składa się:

- a) z prezesa i wiceprezesa, delegowanych z pośród sędziów przez prezesa właściwego sądu okręgowego lub w razie braku dostatecznej ilości kandydatów delegowanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości z pośród osób, które pracowały w zawodzie sędziowskim nie mniej niż 10 lat, lub z pośród adwokatów przysięgłych lub byłych adwokatów przysięgłych mających za sobą nie mniej niż 10 lat praktyki;
- b) z przedstawicieli Ministerstw: Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Przemysłu i Handlu oraz Robót Publicznych, delegowanych po jednym z każdego z tych trzech Ministerstw;
- c) z dwóch przedstawicieli sejmiku powiatowego lub rady powiatowej i jednego przedstawiciela rady miejskiej, albo tylko z dwóch przedstawicieli rady miejskiej, o ile okrąg Komisji Szacunkowej Miejskiej obejmuje samo miasto.

Wyżej wymienione Ministerstwa i organy samorządu delegują do Komisji Szacunkowych Miejskowych, oprócz swych przedstawicieli, także zastępców ich, którzy w razie nieobecności właściwego przedstawiciela biorą udział w pracach Komisji z głosem stanowczym.

Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Ministerstwo Przemysłu i Handlu mianują swoich przedstawicieli i ich zastępców z pośród

przedstawicieli tych organizacji społecznych, których działalność obejmuje zadania należące do zakresu działania właściwego Ministerstwa, a to na przedstawienie tychże organizacji.

Art. 10. Posiedzenie Komisji Szacunkowej Miejskowej jest prawomocne, jeżeli uczestniczą w niem: prezes albo wiceprezes i przynajmniej 2-ch członków, z których jeden powinien być przedstawicielem tego Ministerstwa, do którego zakresu działania należą straty oceniane na danym posiedzeniu.

Art. 11. Do każdej Komisji Szacunkowej Miejskowej Ministerstwo Skarbu deleguje swego przedstawiciela, jako rzecznika interesów Skarbu Państwa.

Art. 12. Przy każdej Komisji Szacunkowej urzęduje utworzona z ramienia Głównego Urzędu Likwidacyjnego kancelarja.

Art. 13. Komisja Szacunkowa Główna składa się:

- a) z prezesa delegowanego przez Sąd Najwyższy z pośród sędziów tegoż sądu i dwóch wiceprezesów, delegowanych przez sądy apelacyjne z pośród członków sądów okręgowych zawsze w porozumieniu z prezesem Głównego Urzędu Likwidacyjnego;
- b) z przedstawicieli Ministerstw: Skarbu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Przemysłu i Handlu oraz Robót Publicznych po jednym z każdego z tych Ministerstw;
- c) z trzech przedstawicieli Głównego Urzędu Likwidacyjnego, delegowanych przez prezesa tegoż Urzędu;
- d) z pięciu delegatów głównych organizacji rolniczych, przemysłowych i handlowych, według specjalnej instrukcji, jaką wyda Główny Urząd Likwidacyjny przy uwzględnieniu małej własności ziemskiej i rękodzielnictwa.

Wyżej wymienione Ministerstwa i instytucje społeczne delegują do Komisji Szacunkowej Główniej, oprócz swych przedstawicieli, także ich zastępców, którzy w razie nieobecności właściwych przedstawicieli biorą udział w pracach Komisji z głosem stanowczym.

Art. 14. Przy Komisji Szacunkowej Główniej urzęduje stworzona z ramienia Głównego Urzędu Likwidacyjnego kancelarja.

Art. 15. Zadaniem Komisji Szacunkowej Miejskowej jest:

- a) przyjmowanie od poszkodowanych skutkiem wojny deklaracji, wykazujących rodzaj, zakres i wielkość strat wojennych przez nich poniesionych;
- b) stwierdzanie tych strat w razie potrzeby na podstawie sprawdzenia na miejscu;
- c) przyjmowanie od świadków zeznań składanych pod przysięgą. Niestawiennictwo świadka pociąga za sobą skutki w art. 138 kodeksu karnego wskazane (ewent. w analogicznych przepisach, obowiązujących w innych dzielnicach Polski);
- d) szacowanie z należyтым spółudziałem rzeczoznawców pomienionych strat według ustalonych norm;
- e) dążenie do osiągnięcia w ocenie poniesionych strat zgodności poglądów poszkodowanego i przedstawiciela Ministerstwa Skarbu;
- f) ostateczne ustalenie wysokości poniesionych strat;
- g) wykonywanie wszelkich czynności, związanych z ustaleniem i osza-

cowaniem strat wojennych względnie z przyznaniem za nie wynagrodzenia lub pożyczki jakie mogą wynikać z ustaw lub przepisów.

Art. 16. Poszkodowanemu służy prawo odwołania się od orzeczenia Komisji Szacunkowej Miejskowej do Komisji Szacunkowej Główniej w terminie 15-dniowym od daty doręczenia tego orzeczenia.

Odwołanie się poszkodowanego złożone być winno w powyższym terminie na ręce właściwej Komisji Szacunkowej Miejskowej, która odsyła je wraz z całym operatem do Komisji Szacunkowej Główniej.

Art. 17. Orzeczenie Komisji Szacunkowej Miejskowej w sprawach, dotyczących oszacowania poniesionych strat wojennych w wysokości nie przewyższającej sumy 5.000 rb., 10.000 marek, lub 20.000 koron są ostateczne, o ile w terminie wskazanym w art. 15 nie nastąpi odwołanie się do wyższej instancji ze strony poszkodowanego, albo ze strony przedstawiciela Ministerstwa Skarbu.

W przeciwnym razie, jak również w wypadkach, gdy poniesione straty wojenne przenoszą sumy powyższe, orzeczenie Komisji Szacunkowej złożone zostaje wraz z całym operatem szacunkowym Komisji Szacunkowej Główniej, która orzeka ostatecznie.

Art. 18. Zadaniem Komisji Szacunkowej Główniej jest:

- a) sprawdzenie i zatwierdzenie w myśl art. 8 przekazanych jej przez Główny Urząd Likwidacyjny materiałów, dotyczących ustalenia i oszacowania poniesionych przez poszczególnych poszkodowanych strat wojennych, a zgromadzonych już przez organizacje społeczne lub organy urzędowe do tego upoważnione, które to opracowania, w razie ich niezatwierdzenia przez Komisję Szacunkową Główną, przekazane zostają właściwej Komisji Szacunkowej Miejskowej do ponownego zbadania i orzeczenia;
- b) rozważanie i ostateczne rozstrzygnięcie tych spraw, co do których nastąpiło odwołanie się poszkodowanego lub przedstawiciela Ministerstwa Skarbu od orzeczenia Komisji Szacunkowej Miejskowej do Komisji Szacunkowej Główniej;
- c) rozważanie i ostateczne rozstrzygnięcie oszacowania strat w wypadkach, kiedy poniesiona strata przewyższa sumę 5.000 rubli, 10.000 marek lub 20.000 koron.

Art. 19. Komisje Szacunkowe Głównie według uznania ich prezesów dzielą się na sekcje, posiadające kompetencje Komisji pełnych. Sprawy jednak szczególnej wagi, wchodzące do Komisji Szacunkowej Główniej, mogą być przekazywane; według uznania tejże Komisji, do rozstrzygnięcia Komisji Szacunkowej Główniej na plenarnym jej posiedzeniu, w którym uczestniczyć winni: prezes, jeden z wiceprezesów i przynajmniej 6-ciu członków Komisji.

Art. 20. Ta Komisja Szacunkowa Główna, która ma swoją siedzibę w Warszawie, obok zakresu działania, wskazanego w art. 18 i 19, ma także za zadanie kierowania działalnością poszczególnych Komisji Głównych w celu osiągnięcia jednolitości ich pracy. Orzeczenia tej czynności dotyczące mogą być uchwalone jedynie na pełnym posiedzeniu Komisji w składzie wskazanym w art. 19, z udziałem przedstawicieli wszystkich Komisji Głównych.

Art. 21. Komisje Szacunkowe Główne oraz ich sekcje mogą zapraszać na swoje posiedzenia rzeczoznawców z głosem doradczym, albo też polecać rzeczoznawcom opracowanie nasuwających się zagadnień.

Na żądanie Komisji Szacunkowych Miejscowych, albo też z własnej inicjatywy Komisje Szacunkowe Główne mogą delegować rzeczoznawców na miejsce, gdzie nastąpiła strata wojenna.

Art. 22. Prezesi Komisji Szacunkowych Głównych i Miejscowych oraz urzędnicy kancelarii tychże komisji otrzymują stałe pensje, których wysokość określi Rada Ministrów.

Inni członkowie komisji szacunkowych oraz powoływani przez nią rzeczoznawcy i świadkowie otrzymują wynagrodzenie za posiedzenie albo w stosunku do godzin pracy na rzecz komisji, oraz, w razie delegowania na miejsce straty, zwrot kosztów podróży; wysokość tych wynagrodzeń określi również Rada Ministrów.

Art. 23. Wydanie przepisów, określających sposób ustalenia i oszacowania strat wojennych, wyznaczenie terminów prekluzyjnych zgłaszania strat, wreszcie przejęcie materiałów w art. 8 wymienionych porucza się Głównemu Urzędowi Likwidacyjnemu, który czynności tych dokona w porozumieniu z Ministerstwami Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Robót Publicznych, Przemysłu i Handlu oraz Skarbu. Główny Urząd Likwidacyjny opracowuje odpowiednie budżety i wyjednywa niezbędne fundusze.

Art. 24. Wszelkie władze administracyjne i organy samorządu winny na wezwanie Głównego Urzędu Likwidacyjnego z nim współdziałać w rozpowszechnianiu odpowiednich obwieszczeń i zarządzeń, które w tym celu skierowane będą do tych władz i organów przez Główny Urząd Likwidacyjny.

Art. 25. Magistraty miast, w których utworzone zostaną Komisje Szacunkowe Miejskowe, winny dostarczyć tym komisjom odpowiednich do ich pomieszczenia lokali.

Art. 26. Podający świadomie fałszywe dane w postępowaniu przed komisjami szacunkowymi, o ile wykroczenie to nie podlega bardziej surowym przepisom kodeksu karnego, karani będą aresztem do 1 roku oraz grzywną od 100 do 10.000 marek. Orzecznictwo w tych sprawach należy do sądów zwyczajnych.

Art. 27. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a wykonanie jej porucza się Głównemu Urzędowi Likwidacyjnemu, tudzież Ministerstwom: Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Przemysłu i Handlu, Robót Publicznych i Skarbu.

Marszałek:
Tramęczyński

Prezydent Ministrów:
w z. S. Wojciechowski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Janicki

Minister Przemysłu i Handlu:
Hęcia

Minister Robót Publicznych:
Pruchnik

Minister Skarbu:
Karpiński

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

w przedmiocie

skrócenia czasu urzędowania w sądach i prokuraturach b. zaboru austriackiego.

Uchylając przepisy zawarte w ustępie 1 § 40, ustępach 1 i 3 § 43 oraz w § 308 instrukcji sądowej, wydanej rozporządzeniem austr. Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 maja 1897 r. № 112 Dz. p.p., zarządzam co następuje:

Czas urzędowania sądu w dnie powszednie trwa sześć godzin, w soboty zaś cztery godziny. Tyleż godzin obejmować ma w tych dniach czas urzędowania obowiązujący funkcjonariuszów kancelarii i funkcjonariuszów należących do kategorii sług sądowych.

Służba w sądzie spoczywa w dnie niedzielne oraz w dnie świąteczne, wyszczególnione w ustępie 1 § 43 i w ustępie 1 § 44 instrukcji sądowej, nadto w dniu 3 maja, jako dniu święta narodowego.

Ustanowione niniejszem godziny urzędowe obowiązani są funkcjonariusze kancelarii i służby sądowe jaknajściślej przestrzegać.

Przez przybicie obwieszczenia w budynku sądowym należy podać do wiadomości publicznej, w których godzinach w dnie niedzielne i świąteczne oraz soboty podania w sądzie będą przyjmowane. Przy oznaczeniu tych godzin należy uwzględniać godziny, w których poczta bywa nadsyłana.

Biuro podawcze musi być w soboty otwarte co najmniej przez trzy godziny.

Inne przepisy instrukcji sądowej, normujące czas urzędowania w sądach b. zaboru austriackiego, a mianowicie przepisy zawarte w ustępach 2 i 3 § 40, §§ 41 i 42, w ustępie 2 § 43, §§ 44, 45 i 46 instr. sąd. pozostają nienaruszone.

Powyższe postanowienia o czasie urzędowania w sądach mają zastosowanie także do urzędowania w prokuraturach i w oddziałach rachunkowych sądów apelacyjnych.

Warszawa, dnia 20 maja 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Szef Sekcji:
Wyrobek

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

w przedmiocie

statystyki przestępczości i ewidencji osób skazanych.

Z mocą obowiązującą dla sądownictwa w b. zaborze rosyjskim zarządzam co następuje:

- 1) 1. Daty potrzebne dla statystyki przestępczości, a zarazem także daty potrzebne dla ewidencji poprzednich ukarań zbierane będą za pomocą karty karnej, której wzór dołączony jest do niniejszego rozporządzenia¹⁾). Wszystkie sądy I instancji otrzymują potrzebny zapas rzeczonych kart.
2. Karta karna wypełniana być ma odnośnie do każdego wypadku skazania wyrokiem lub nakazem karnym, a to co do każdej skazanej osoby z osobna.
3. Co do skazanych mężczyzn ma być wypełniana karta barwy błękitnej, co do niewiast karta barwy białej.
4. Kartę karną wypełniać się ma bezpośrednio po ogłoszeniu wyroku (nakazu karnego).

W sądzie pokoju ma ją wypełniać i podpisać sędzia pokoju, który przeprowadził dotyczącą rozprawę lub wydał dotyczący nakaz karny; w sądzie okręgowym, orzekającym w I-iej instancji, jest to obowiązkiem sędziego, który przewodniczył na dotyczącej rozprawie głównej.

W sprawach, dla których właściwym jest sąd okręgowy, jest obowiązkiem sędziego śledczego przygotować wypełnienie karty karnej, mianowicie wypełnić w niej już przy przesłuchaniu obwinionego te rubryki, na które odpowiedź już wówczas może być udzielona, a to w tym celu, by w wypadkach, gdy wyrok wydany będzie zaocznie, zebrane były już w śledztwie daty potrzebne dla karty karnej. Przygotowanej w ten sposób karty karnej sędzia śledczy nie podpisuje.

W rubryce 19-iej ma być podany zawsze tylko wyrok I instancji bez względu na to, czy wyrok ten w wyższej instancji został zatwierdzony, czy też zmieniony. Wypełnienie rubryk 20-iej, 21-iej, 22-iej i 23-iej ma nastąpić dopiero po prawomocności wyroku I, ewentualnie wyższej, instancji. W nich mają być zamieszczone daty zaczerpnięte z prawomocnego rozstrzygnięcia, niezależnie od tego, czy tem prawomocnem rozstrzygnięciem jest wyrok pierwszej, czy też wyższej instancji.

5. Wypełnioną i podpisaną przez siebie kartę karną zatrzymuje sędzia pokoju względnie sędzia, który przewodniczył na rozprawie w sądzie okręgowym, wyrokującym w I instancji, w aktach sprawy aż do chwili uprawomocnienia się wyroku sądu I instancji (nakazu karnego). Po uprawomocnieniu się wyroku sądu I instancji (nakazu karnego) ma być karta karna bezzwłocznie odesłana, bez jakiegokolwiek odezwy, pod kopertą, ewentualnie wraz z innymi do odesłania już gotowymi kartami karnymi, do wydziału statystycznego Ministerstwa Sprawiedliwości.
6. Wypełnianie kart karnych ma być dokonywane atramentem, z jaknajwiększą ścisłością i dokładnością, wszelka bowiem nieścisłość, czy niedokładność utrudniałaby w wysokim stopniu prace statystyczne i pociągałaby za sobą konieczność zwrócenia karty do sprostowania lub uzupełnienia. Szczególnie należy zwracać na to uwagę, by co do mężczyzn używane były wyłącznie błękitne, a co do niewiast wyłącznie białe karty. Używanie białych kart co do mężczyzn lub błękitnych co do niewiast jest bezwarunkowo niedopuszczalne, uniemożliwiałoby

- bowiem sortowanie kart w wydziale statystycznym wedle grup: „mężczyźni“ i „niewiasty“.
7. Jeżeli w karcie karnej nie mogły być wszystkie rubryki wypełnione dlatego, ponieważ sprawa została rozstrzygnięta bez przesłuchania obwinionego (wyrok zaoczny, nakaz karny), należy na pierwszej stronie karty karnej zamieścić u góry napis czerwonym atramentem: „Bez przesłuchania“.
8. Sądy pokoju i sądy okręgowe, orzekające w I instancji, mają na podstawie repertoriów K¹ względnie K za rok 1919 wypełnić, odnośnie do wszystkich wypadków skazania wyrokiem lub nakazem karnym, karty karne za czas ubiegły i karty te nadesłać zbiorowo jaknajrychlej do wydziału statystycznego Ministerstwa Sprawiedliwości.
9. Każda władza, której będzie potrzebna wiadomość o tem, czy pewna osoba była już sądownie karana i za jakie czyny występne, będzie mogła, od dnia 1 lipca 1919 r. począwszy, zażądać wyjaśnienia w tym względzie od „Biura ewidencji osób skazanych“ przy Ministerstwie Sprawiedliwości i wyjaśnienie to otrzyma.
- Sądowe i prokuratorskie władze mają do tego celu używać formularza, którego wzór do niniejszego rozporządzenia jest dołączony²⁾, a którego stosowny zapas sądom i prokuratorom I instancji będzie dostarczony.

2)

Warszawa, dn. 21 maja 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Szef Sekcji:
Wyrobek

Wzór 1.

1 strona.

Numer sprawy _____ / _____

*(Należy pisać wyraźnie).***KARTA KARNA.***(na błękitnym papierze — dla mężczyzn)**(na białym papierze — dla niewiast)*

1. Imię i nazwisko (co do mężatek i wdów także nazwisko rodowe) _____
2. Przewisko _____
3. Imiona rodziców _____
4. Miejsce i powiat urodzenia _____
5. Dzień, miesiąc i rok urodzenia _____
6. Urodzenie (ślubne lub nieślubne) _____
7. Wiek w chwili spełnienia przestępstwa _____
8. Miejsce i powiat zamieszkania _____
9. Przynależność państwowa (co do cudzoziemców) _____
10. Wyznanie _____
11. Narodowość _____
12. Stan: a) wolny _____ d) separowany (a) _____
b) żonaty (zameżna) _____ e) rozwiedziony (a) _____
c) wdowiec (wdowa) _____
13. Zawód i stanowisko w zawodzie _____
co do mężatek, nie mających osobnego zajęcia, zawód męża _____
co do małoletnich, nie mających osobnego zajęcia, zawód rodziców _____
14. Wykształcenie:
a) nie umie czytać ani pisać _____ d) ukończył szkołę elementarną _____
b) umie czytać, nie umie pisać _____ e) „ _____ średni zakład naukowy _____
c) umie czytać i pisać _____ f) „ _____ wyższy zakład naukowy _____
15. Stosunki majątkowe: a) nie ma wcale majątku _____
b) posiada nieznaczny majątek _____
c) jest zamożny _____
16. Czy jest upośledzony:
a) fizycznie (na wzroku, słuchu, innych organach) _____
b) umysłowo _____
c) czy jest alkoholiczkiem lub syfilytykiem _____

Wzór 1.

2 strona.

17. Był poprzednio karany (i ile razy)
a) za przestępstwo tego samego rodzaju _____
b) za „ _____ innego rodzaju _____
obecne przestępstwo spełnił w okresie zawieszenia kary _____
18. Od dnia odbycia ostatniej kary do dnia popełnienia obecnego przestępstwa upłynęło _____ lat, _____ mies., _____ dni.
19. Wyrok (nakaz karny) I instancji (sąd, data wyroku i numer sprawy) _____

20. Czyny występne, których oskarżonego uznano prawomocnie winnym:

Rodzaj czynu występ- nego z powołaniem artykułów K. K. Usiło- wanie należy oznaczyć jako takie 1	Data	Miejsce	Czy oskarżony działał	
	2	3	w zмовie 4	w stanie nietrzeźwym 5
a) _____				
b) _____				
c) _____				
d) _____				
e) _____				

21. a) Kara prawomocnie orzeczona (bez zaliczenia czasu zaaresztowania na poczet kary na zasadzie art. 54 K. K.) — w razie zbiegu przestępstw najcięższa kara wymierzona (art. 60 K. K.) _____
b) Wymierzona kara dodatkowa (art. 33 i 32^a K. K.) _____
c) Czy orzeczono oddanie do domu pracy _____
22. Wyrok wydano łącznie (art. 60 lub 66 K. K.) z wyrokiem sądu _____
w _____ zapadłym dnia _____ 19 roku
№ _____ skazującym oskarżonego za _____
na zasadzie art. _____ na karę _____
23. Czy wykonanie kary zawieszono _____

Sędzia pokoju — Sędzia sądu okręgowego: _____

Pieczęć urzędowa: _____

Wzór 1.

3 strona.

INSTRUKCJA.

Wypełnianie kart karnych ma być dokonywane atramentem, z jaknajwiększą ścisłością i dokładnością, wszelka bowiem nieścisłość lub niedokładność utrudnia w wysokim stopniu prace statystyczne i ewidencję poprzednich ukarań, pociąga zaś za sobą w każdym wypadku konieczność zwrócenia karty do sprostowania lub uzupełnienia.

Szczególnie należy zwracać uwagę na to, by co do skazanych mężczyzn używane były wyłącznie tylko błękitne, a co do niewiast wyłącznie tylko białe karty. Używanie białych kart co do mężczyzn lub błękitnych co do niewiast jest bezwarunkowo niedopuszczalne, uniemożliwiałoby bowiem sortowanie kart w wydziale statystycznym wedle grup: „mężczyźni“ i „niewiasty“.

Jeżeli w karcie karnej nie mogły być wszystkie rubryki wypełnione dlatego, ponieważ sprawa została rozstrzygnięta bez przesłuchania obwinionego (wyrok zaoczny, nakaz karny), należy na pierwszej stronie karty karnej zamieścić u góry napis czerwonym atramentem: „Bez przesłuchania“.

- ad 4. Jeżeli miejsce urodzenia jest miastem, należy przed nazwą tego miejsca zamieścić słowo: „miasto“. Słowa tego nie potrzeba dodawać, gdy miejscem urodzenia jest Warszawa lub Łódź.
- ad 6. Odpowiedź ma brzmieć: „ślubne“ lub „nieślubne“.
- ad 7. Należy podać ilość lat — nie potrzeba zaś podawać miesięcy i dni.
- ad 8. Jeżeli stałe miejsce zamieszkania nie jest znane lub skazany nie ma wogóle stałego miejsca zamieszkania, należy podać miejsce ostatniego pobytu, nie chwilowego. Zresztą należy się stosować do uwagi ad 4.
- ad 9. Należy wypełniać tylko co do cudzoziemców.
- ad 12. Odpowiedź ma być podana przez zamieszczenie słowa „tak“ w odpowiedniej rubryce, — inne rubryki pozostaną niewypełnione.
- ad 13. Odpowiedź ma być tak podana, ażeby z niej powziąć można dokładną wiadomość o rodzaju zawodu, zatrudnienia lub źródła dochodów skazanej osoby oraz o stanowisku, jakie osoba ta w swoim zawodzie, czy zatrudnieniu zajmuje, zwłaszcza jeżeli określenie zawodu samo przez się jeszcze rzeczy dostatecznie nie wyjaśnia. Jeżeli tedy chodzi np. o rolnika, należy podać, czy tenże jest samoistnym gospodarzem

Wzór 1.

4 strona.

i to na wielkim, średnim, czy małym (włościańskim) gospodarstwie, czy też najemnikiem rolniczym, sługą folwarcznym i t. p. Jeżeli chodzi np. o rękodzielnika, należy podać, czy tenże jest majstrem, czeladnikiem, czy uczniem; jeżeli o handlowca, czy tenże jest samodzielny kupcem i to wielkim, średnim, czy małym, czy też pomocnikiem lub uczniem handlowym i t. p.

- ad 14. Odpowiedź i to w formie „tak“ należy zamieścić wyłącznie tylko w tej rubryce, która odpowiada stopniowi wykształcenia skazanej osoby, wszystkie inne rubryki pozostaną niewypełnione.
- ad 15. Jak wyżej ad 12.
- ad 16. W rubryce a) należy określić wadę fizyczną krótko, np. ciemny, głuchy, niemy, głuchoniemy, bez nogi, jęka się i t. p. W rubryce b) chodzi oczywiście o upośledzenie niewykluczające poczytalności. Rubryka c) wypełniana będzie dodatnio (a więc przez wpisanie słowa „alkoholik“ lub „syfilityk“) tylko wówczas, gdy w aktach jest stwierdzenie dotyczącego chorobliwego stanu, czy to drogą ekspertyzy, czy przyznaniem obwinionego lub zeznaniami świadków. W rubrykach, na które odpowiedź wypaść ma ujemnie, należy zamieścić poziomą kreskę.
- ad 17. Dając odpowiedź, należy mieć na względzie nie okoliczność, czy dawniej popełnione przestępstwo skwalifikowane zostało ściśle na podstawie tych samych artykułów, co obecne przestępstwo, lecz okoliczność, czy przestępstwo dawniejsze rodzajem swym wogóle odpowiada obecnemu, np. dawniej i obecnie popełniono kradzież, albo oszustwo, albo rozmyślne uszkodzenie ciała i t. p.
- ad 19. Podany ma być zawsze tylko wyrok I instancji, bez względu na to, czy wyrok ten w wyższej instancji został zatwierdzony, czy też zmieniony.
- ad 20, 21, 22 i 23. Wypełnienie tych rubryk nastąpić ma dopiero po prawomocności wyroku pierwszej, ewentualnie wyższej instancji. W nich mają być zamieszczone daty, zaczerpnięte z prawomocnego rozstrzygnięcia, niezależnie od tego, czy tem prawomocnym rozstrzygnięciem jest wyrok pierwszej, czy też wyższej instancji.

Wzór 2.1 strona.

(Nazwa władzy wysyłającej,
data i numer sprawy).

№ _____

Do

Biura ewidencji osób skazanych
przy Ministerstwie Sprawiedliwości
w Warszawie.

Uprasza się o wyjaśnienie co do ukarań _____

rodem z _____

syna (córki) _____

zamieszkałego (ej) w _____

(odwrócić)

2 strona.**BIURO EWIDENCJI OSÓB SKAZANYCH**

przy Ministerstwie Sprawiedliwości

Warszawa, dn. _____ 19__ r.

№ _____

Do

Sądu _____

(Pana Prokuratora przy Sądzie _____)

w _____

ad Num _____

Wymieniony (a) na odwrotnej stronie nie jest w spisach
osób skazanych notowany (a).

Odpis karty karnej wymienionego (ej) na odwrotnej
stronie załącza się.

OKÓLNIK № 162

do Panów Prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych i Panów
Prokuratorów przy sądach tych urzędujących

w przedmiocie

szybkiego prowadzenia spraw karnych o przestępstwa przeciwko
Państwu.

Ministerstwo prosi Panów Prezesów i Prokuratorów o zarządzenie, by
rozprawy sądowe w sprawach karnych o przestępstwa przeciwko Państwu
wyznaczone były poza kolejną, w czasie jaknajprędszym, i by śledztwo sądo-
we w wymienionych sprawach prowadzone było szczególnie szybko i ener-
gicznie.

W przeciwnym bowiem razie, gdy sankcja karna następuje w kilka
tygodni lub miesięcy po fakcie przestępstwa, wytwarza się poczucie bez-
karności wśród ogółu ludności, co w dzisiejszych czasach może przynieść
poważną szkodę zasadniczym interesom Państwa.

Warszawa, d. 13 maja 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Naczelnik Wydziału:
Dr. Łaszkiewicz

OKÓLNIK № 163

do Panów Prezesów sądów apelacyjnych w Warszawie i w Lublinie
oraz sądów okręgowych w okręgu powyższych sądów apelacyjnych

w przedmiocie

wypłacania wynagrodzenia ławnikom, sprawującym zastępczo urząd
sędziego w sądzie pokoju.

Gdy w sądzie pokoju zawakuje stanowisko sędziego i urząd ten po-
wierzony zostaje czasowo ławnikowi, wtedy na ławnika—zastępcę spada cał-
kowity ciężar obowiązków sędziowskich.

Jednocześnie uwalnia się fundusz, przeznaczony na wynagrodzenie
sędziego. Uważam zatem za słuszne a z punktu widzenia budżetu za zu-
pełnie możliwe przyznanie z tego funduszu wynagrodzenia ławnikowi—
zastępcy. Ponieważ jednak ławnik i w tym wypadku pozostaje osobą, po-
święcającą sądowi czas swój ubocznie, norma wynagrodzenia musi odpo-
wierać normom, określonym dla sędziów ubocznych. Przytem na czas za-
stępstwa ustać musi wypłata zwykłego wynagrodzenia ławniczego, gdyż dwa
wynagrodzenia jednocześnie pobierane być nie mogą.

Powodowany powyższymi względami, postanowiłem i do wykonania Panom Prezesom komunikuję, aby: ławnikom, sprawującym zastępczo urząd sędziego w sądzie pokoju, gdy stanowisko to wakuje, wypłacać za czas zastępstwa wynagrodzenie według norm, określonych dla sędziów pokoju ubocznych, mianowicie (stosownie do tabeli płac, obecnie obowiązującej): na wsi mk. 250 miesięcznie, a w mieście: nieprawnikom 375, prawnikom zaś mk. 525 miesięcznie; o ile ławnik pobrał za ten sam czas normalne wynagrodzenie ławnicze, należy je przy wypłacie powyższego wynagrodzenia sędziowskiego potrącić.

Warszawa, d. 17 maja 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Szef Sekcji:
Śmiarowski

OKÓLNIK № 164

do Panów Prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych okręgu
sądów apelacyjnych Warszawskiego i Lubelskiego

w przedmiocie
składania wykazów kar.

Art. 66 ust. C. Instrukcji dla urzędów prokuratorskich (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Sprawiedliwości № 9 z 1918 r.) przewiduje składanie przez Prokuratorów okręgowych Prokuratorowi apelacyjnemu między innymi sprawozdań dorocznych o biegu spraw podług wzorów 6 i 7 (str. 316—318).

Z natury jednak rzeczy sprawozdania podług wzoru 7 dotyczącego działalności sądów pokoju winny być sporządzane przez Prezesów sądów okręgowych, jako władze nadzorcze tych sądów.

Wobec powyższego proszę Panów Prezesów sądów okręgowych o składanie Ministerstwu, za pośrednictwem Panów Prezesów sądów apelacyjnych, sprawozdań dorocznych na 1 marca z działalności sądów pokoju, podług załączonego przy niniejszym wzoru.

Sprawozdanie na 1 marca r. b. zechcą Panowie Prezesi przedstawić Ministerstwu w czasie możliwie krótkim.

Warszawa, d. 20 maja 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Naczelnik Wydziału:
Dr. Łaszkiewicz

WYKAZ KAR

wymierzonych przez Sądy Pokoju w Okręgu Sądu Okręgowego

w _____

za rok _____

Okrąg sądowy	Więzie- nie		Areszt		Grzywna		Zawieszenie wykonania kary				Ogółem		
	mężczyźni	kobiety	mężczyźni	kobiety	mężczyźni	kobiety	więzienie areszt				mężczyźni	kobiety	Razem
							mężczyźni	kobiety	mężczyźni	kobiety			
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
Ogółem w 191__r.													

Prezes Sądu

Sekretarz

RUCH SŁUŻBOWY.

Na zasadzie art. 7 dekretu najwyższej władzy reprezentacyjnej Republiki Polskiej (Dz. Praw r. 1918, № 17, poz. 41) zostali przez **Naczelnika Państwa zamianowani**:

- Michał Zozel, b. czł. Najw. Tryb. Sprawiedliwości w Wiedniu — prezesem Sądu Najwyższego;
 Jan Sawicki, b. czł. Najw. Tryb. Sprawiedliwości w Wiedniu — prezesem Sądu Najwyższego;
 Kazimierz-Konstanty Angerman, b. czł. Najw. Tryb. Sprawiedliwości w Wiedniu — sędzią Sądu Najwyższego;
 Dr. Władysław Barański, b. czł. Najw. Tryb. Sprawiedliwości w Wiedniu — sędzią Sądu Najwyższego;
 Dr. Wilhelm Binder, b. czł. Tryb. Admin. w Wiedniu — sędzią Sądu Najwyższego;
 Hieronim Błonarowicz, b. czł. Najw. Tryb. Sprawiedliwości w Wiedniu — sędzią Sądu Najwyższego;
 Dr. Tadeusz Bresiewicz, b. czł. Najw. Tryb. Sprawiedliwości w Wiedniu — sędzią Sądu Najwyższego;
 Dr. Tadeusz Bujak, b. czł. Najw. Tryb. Sprawiedliwości w Wiedniu — sędzią Sądu Najwyższego;
 Dr. Jan Cieszyński, b. czł. Naj. Tryb. Sprawiedliwości w Wiedniu — sędzią Sądu Najwyższego;
 Zygmunt-Karol Dworski, b. czł. Najw. Tryb. Sprawiedliwości w Wiedniu — sędzią Sądu Najwyższego;
 Stanisław Giżycki, prokurator przy sądzie okręgowym w Suwałkach — sędzią Sądu Najwyższego;
 Mieczysław Koczanowicz, prezes sądu okręgowego w Mławie — sędzią Sądu Najwyższego;
 Karol Kopietz, b. czł. Najw. Tryb. Sprawiedliwości w Wiedniu — sędzią Sądu Najwyższego;
 Marjan Krassowski, wiceprezes sądu apelacyjnego w Lublinie — sędzią Sądu Najwyższego;
 Karol Łoziński, b. czł. Tryb. Admin. w Wiedniu — sędzią Sądu Najwyższego;
 Leon Mendelsburg, b. czł. Najw. Tryb. Sprawiedliwości w Wiedniu — sędzią Sądu Najwyższego;
 Dr. Roman Moraczewski, b. czł. Tryb. Admin. w Wiedniu — sędzią Sądu Najwyższego;
 Dr. Włodzimierz Orski, b. czł. Tryb. Admin. w Wiedniu — sędzią Sądu Najwyższego;
 Rudolf Różycki, b. czł. Tryb. Admin. w Wiedniu — sędzią Sądu Najwyższego;
 Dr. Zbigniew Smolka, b. czł. Najw. Tryb. Sprawiedliwości w Wiedniu — sędzią Sądu Najwyższego;
 Juljan-Władysław Siennicki, notariusz przy Wydz. Hip. sądu okręgowego w Kaliszu — podprokuratorem przy Sądzie Najwyższym;
 Stanisław Wituński — podprokuratorem przy Sądzie Najwyższym.
 Stanisław Nowodworski — sędzią sądu apelacyjnego w Warszawie;
 Włodzimierz Sekutowicz, pisarz hipoteczny w Krasnym-Stawie (okr. sąd. Lubelski) — sędzią sądu apelacyjnego w Lublinie;

- Karol Żarski — sędzią sądu apelacyjnego w Warszawie;
 Franciszek Durański, sędzia sądu okręgowego w Zamościu — wiceprezesem sądu okręgowego w Zamościu;
 Stefan Frankenstein, sędzia sądu okręgowego w Warszawie — wiceprezesem sądu okręgowego w Warszawie;
 Kazimierz Bzowski, sędzia pokoju okr. miejsk. w Chmielniku — sędzią sądu okręg. w Kielcach;
 Miron Chyczewski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Warszawie — sędzią sądu okręgowego w Warszawie;
 Aleksander Ficki, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — sędzią sądu okręgowego w Łowiczu;
 Mieczysław Halik — sędzią sądu okręgowego w Kielcach;
 Józef Krzan vel Chrzanowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Częstochowie — sędzią sądu okręgowego w Częstochowie;
 Zygmunt Neuman, sędzia śledczy sądu okręgowego w Siedlcach — sędzią sądu okręgowego w Siedlcach;
 Franciszek Pomianowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Sosnowcu — sędzią sądu okręgowego w Sosnowcu;
 Stefan Sokołowski — sędzią sądu okręgowego w Kielcach;
 Janusz Świecimski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Płocku — sędzią sądu okręgowego w Białej;
 Stefan Zaborowski — sędzią sądu okręgowego w Warszawie;
 Janusz Smogorzewski, prokurator przy sądzie okręgowym w Łowiczu — podprokuratorem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie.

Na zasadzie art. 32 dekretu o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych, zostali w **Ministerstwie Sprawiedliwości zamianowani**:

- Dr. Otton Sander, naczelnik rachuby — starszym referentem;
 Tadeusz Zawiliński — starszym referentem;
 Franciszek-Zygmunt Godlewski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Radomiu — referentem;
 Antoni Negrusz — referentem;
 Antoni Skaczkowski — referentem;
 Edmund Sobolewski — referentem;
 Jan Kuciel — naczelnikiem rachuby;
 Dr. Tadeusz Raczyński — pomocnikiem referenta;
 Aleksander Gabriel, starszy naczelnik kancel. przy prez. sądu apelacyjnego we Lwowie — zastępcą naczelnika kancelarii;
 Elżbieta Starostowa, tłumaczka — zastępczynią naczelnika kancelarii;
 Józef Tobiczek — zastępcą naczelnika rachuby;
 Jan Kolany, starszy rachmistrz — kontrolerem;
 Leon Rose, st. kancelista — kontrolerem;
 Janina Borzymówna, st. kancelistka — sekretarką;
 Teofil Mieczynski, pomocnik sekretarza — sekretarzem;
 Wanda Okuliczówna, st. kancelistka — sekretarką;
 Stefan Szumski — sekretarzem;
 Tadeusz Kobylński — starszym rachmistrzem;
 Stanisław Teodorczyk, rachmistrz — starszym rachmistrzem.

Na zasadzie art. 33 dekretu o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych, zostali przez **Ministra Sprawiedliwości zamianowani**:

- Adam Dzierżanowski, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — sędzią śledczym w sądzie okręgowym w Warszawie;

-
- Władysław Zelberszwecht Łaszewski — ze stanowiska sekretarza Sądu Najwyższego, na skutek podania;
Ludwik Biernacki — ze stanowiska sekretarza sądu okręgowego w Łowiczu, na skutek podania;
Bolesław Klembowski — ze stanowiska starszego skarbnika sądu okręgowego w Piotrkowie, na skutek podania;
Kazimierz Lalewicz — ze stanowiska sekretarza sądu okręgowego w Warszawie, na skutek podania.

Na zasadzie art. 11-go tymczasowych przepisów służbowych z dnia 11 czerwca 1918 r. unieważnioną została nominacja:

- Zenobjusza-Szymona Swierczewskiego — na stanowisko sędziego pokoju okr. wiejskiego we Włodawie, w okręgu sądu okręgowego w Białej.